

REGELŐ.

Pesten csötörtökön augusztus 27^{ké} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Ki másnak vermet és, maga esik bele.**(Folytatása.)*

VI.

Ha a' szürke sólymok kirepülnek, sokáig keringnek, Isten tudja, melly' vidékre röpdölendők; 's midőn leszállottak, rég mult időről csevegnek együtt; mert a' folyamok is értik egymást, mint az emberek, ha mindjárt fenn az Isten szabad égében is.

Lőcsláb igen eluriasodva nagy szerepet játszik; szavajárása: „jöszte csak te“ — vagy — „takarodj“ vala. Arra, ki nála feljebb való vagy nemes nem volt, csak fél vállról nézett. Midőn Antalt bemutaták, mindjárt rá ismert, saját 's Konstantin hajdani ápolójára; mert ha lába nyomorú is, de szeme éles és emlékező tehetsége ép vala. Komolyan huzá össze hosszú szemöldjeit, 's ijesztő tekintetet mutató fölfúta pófáját, mintha ez által valódiabb férfivá lenne.

„Micsoda kuncsorgó eb vagy?“ — „Kaczarowski Antal, hatalmas bán! hát nem ismersz már?“ — Igaz, rég ideje, hogy én megöszültem — és“ — „Elég; hol urad?“ — 's e' közben úgy mereszté szemeit az öregre, mintha lelkének legkisebb gondolatján is keresztül kasul akarna járni. — „Nem tudom, ha valljon Krim“ — „Ne hazudj vén dög!“ 's ekkor az urias lőcsláb nem átallotta kezeit hajdani dajkájára fölemelni. — „Istenemre! igazat mondok.“ — „Majd megtanítalak hazudni; he!“ — A' kereszteltt zsidó belépe. — „Börtönbe ezen gaz-emberrel, 's mázsányi békót reá; majd adok ellenem áskálódni; akasztófára a' czudarral!“ — Antalt elhurcolák Egy szót sem szóllott, csak fejét csóválta: lőcsláb pedig tajtékozott dühében, 's a' méreg miatt reszketett.

A' tömlöcz föld alatti sötét lyuk vala, pusztá és néma, még csak denevér sem repkede, patkány 's görény sem tanyázék; csak a' Hnylopiat moraja zengett szakadatlanul, mint szabadság kívána-

tos éneke, a' foglyok füleibe. — Ide hozák az öreg Antalt. — Tömerdek foglyot látott itt a' lámpa halvány fényénél, kik kezeiken lábaikon békóval jobb és bal felől, örves nyakkal mint ebek, falhoz háttal valának kovácsolva, kétség dühös hangjain szórván átkaitkat löcslábra 's poroszlóira: „bár csak szétszaggatnának már a' sátnok, ti ebfajták, hohérok! vajha gaz-uratok minél hamarabb megbedne!“

Az örök korbáccsal feleltek, 's Antalt, kinek ugy tetszék, mintha ismeretes hangot hallana, de a' gyengén pislogó világnál a' szőr-fedte vad arcokon ismerős vonásokra nem akadt, tovább vitték, míg a' legmélyebb üreget elérték. Ekkor mindenik ör egy-egy tolózárt taszitott hátra, 's megnyílt az ajtó. Csak két fogoly vala itt, szalmán 's falfelé fordulva; — egyik sem szólt; szájuk sem átkot sem szitkot nem hallata. Az örök félelem vagy tisztelet miatt szót sem váltának velök, hanem Antalt megvasalván, távoznak.

Sötét vala az üreg, mint sir; Antal sohajtozott, a' két fogoly pedig uj fársúróról beszélgetett. Az öreg fülelni kezde; végre fölkiált: „Konstantin, uram vezérem!“ — „Te vagy öreg?“ — Mindenik indulni akart, szívesen üdvözlendők az öreget, olly hévvel, mint ezt a' Lákoknál ur és szolga teszi: deláncz tartóztatá vissza. Antal megszokván már a' békókat, csak sohajta; Konstantin pedig, mert ő vala, fogait csikorgatá. — „Te itt öreg?“ — „És ön is, édes jó uram!“ — felelt Antal, hanem ura körülményei után tudakozni nem bátorodék. — „Beszélj, hogy jutottál ide?“

Antal, ura akaratját teljesítő, elősorolta, mint raboskodék a' krimi khánnál, 's hogy Badschaknak 's Krimnek szelid érzésű fejdelme a' fogoly kozákokat szabadon bocsátá ugyan, de azon feltétel alatt: miszerint a' lengyel nemesek ellen Chmielniczenko mellett szolgáltnak. Ő utat véve nem Perejaslawba, hanem határról határra, tanyáról tanyára Halczyniecke, innen pedig fogságba jutott. — Beszédéből látni lehete, hogy e' pillanatban, ha ura sorsát fájalta is, de saját helyzetének örült; mert azzal vala együtt, kit gyermekkorában karjain hordozott.

Beszédét végezvén, észre lehetett venni, hogy ő is örömet halgatná Konstantin dolgai folyamát: de tartózkodott utána kérdezősködni; mit észre vevén emez, így beszélt: „Krimből oláh országba 's majd a' kellemes Jassyba mentünk. A' hospodár barátságosan fogadott; de segítségünket kérte, mert a' muszلمانokkal háborúja volt. Egy kozák sem kéreti sokáig magát illyesmire. A' Dunán 's Balkánon tul hónapokig portyáztunk. Azonban mindennek vége szokott lenni. Idegen földön járáskelés kellemetlen; kézhez szokott farkas agg korában is örömet erdőbe vonul, 's a' kozák — honába ohaj-

tozék. Azért is megköszönvén a' szives vendégszeretetet, elhagyók oláh országot. Mint forgattuk magunkat, legjobban megtudják a' muszulmanok mondani, kik rólunk, hiszem, sokáig emlékeznek Utközben mindenféle idegent találtunk, 's mieinkről senki sem tudta valamit. — Berdiczowban hallók, hogy Mikola itt van, 's gondoltuk: tőle mindent megtudhatni. Gazdagon is fogadott minket, engem rokonának, urának, Stepan pedig barátjának nevezé, 's monda, miképp' csak azért lépett Chmielniczenkóval egyességre, hogy birtokunkat biztosabban megtarthatná; egyébiránt, mi engemet illetett, mindent kiadandó. Tőle értette meg Stepan is, hogy Solecki Nicephor 's éjféli szemű leánya lák földre költözének. Vigadtunk, tobzódtunk, míg csak lábainkon állhatánk; 's midőn magunkhoz tértünk, itt valánk, hol most látsz. Nem tudom, milly sátán furja löcsláb fejét." — Szavait némi vidámság fűszerezé, hogy az öregét még jobban ne szomorítsa; keblén azonban bú rágódék. Solecki Stepan pedig szüntelen csak azt dörmögé: hogy löcsláb áruló, ezudar, 's hűségtelen kutya.

Ez alatt az ajtóval átelleni oldalon olly forma zörgés hallatott, mintha a' zárban kulcsot forgatnának. Csikorgott a' sark, 's világosság tölté-be a' börtönt.

A' keresztelt zsidó, löcsláb hű szolgája, két lámpával — 's utána löcsláb, karján egy fehér ruhás nőalakkal lépett-be, ki egy fájdalmas: „Konstantin, bátyám!“ — kiáltással Horodensky Mikola előtt összerogyott. A' foglyok hevesen rángaták lánczaikat; a' zsidó rögtön eltűnt; az ajtó becsapódott; 's mind ez olly hirtelen történt, olly kevés ideig tartott, mintha csak lélekjelenés vagy álom volt volna. — Nehéz vala a' szemnek e' képet fölfogni, 's még nehezebb az értelemnek az egészet összeegyeztetni. És újra sötét lön; puszta és szomorú vala a' börtön, csak a' Hnylopiat moraja zugott folyvást füleikbe.

VII.

Pusztá síkságban égett tölgyfán szajkó gunnyasztá; világos tolaival napsugárok játszadoztak, de azért fejét szomorún hajtá-le, 's még szomorúbb vala nyögése, melyet szakonként hallata.

A' berdyczowi vártoronyban egy izletesen csinosított szoba vala; falai szövettel bevonatvák, padlatán színes gyapjuszőnyegek terültek, 's köröskörül keleti divatos vánkosoak ajánlkoztak; alabastrom vedrekben jó illat párolga. Egy leányka volt itt szemlélfető, de nem a' kelet odaliskja; mert gondolatai nem buja szerelem álmain kéjelgének, 's nem a' boldog és viszont-szerelem boldogító ábrándjai közt szenderge. Tekintete halvány, mint márványsiremlék; ajkai csak alig pirosak; égszin-szemeiben nem hó ér-

zelem lángja sugárzék, hanem köny ragyogott, 's ez ékszer olly elragadó és föld feletti vala, mintha egész lénye égbe, a' lélek valódi honába, röpülne, és még is szép 's ingerlékeny vala; valami titokteljes kellem lebegé körül, melly az indulatot szerelem és szánakozásba olvasztá-föl. Homlokát kezére támasztá; nem sirt, nem sohajtott: de vonásaiból olvasni lehete, hogy lelke komor gondolatokkal küzde. Illy helyzetben látjuk Tetiankát.

A' boldogtalan leányka látá atyja 's anyja halálát; látá honának szerencsétlen pusztulását: még sem hasadt-meg szive a' kétség 's fájdalom miatt; lelke győzedelmeskedett fájdalmán; mert Isten úgy akarta. Hetekig, hónapokig könyezett, sirt, zokogott Mikola fogásában; de nem búsulta magát halálra. Hiában kérte, siker nélkül fenyegette lócsláb, hogy jószántából neje legyen. Tetianka csak ezt felelte: „nem akarok, 's nem fogok lenni.“

Lócslábnak hatalmában állott ugyan erővel kényszeríteni a' gyenge leánykát: de azt nem merte használni; szerette a' kedves lényt. Im gyűlöletes lélek is képes szeretni! Ma azonban igen neki mérgesedék, 's mormogá magában: „kényszeríteni fogom őt!“ — még is szótlan állott a' leányka előtt; félelem fogá-el, 's e' gondolatlagyá-el: „majd holnap!“ — Így folyt darab ideig. — Tetianka gyűlölte az életet, szerencsétlensége szívét vérzette, de erőteljes lelke nem csüggedt-el a' csapás alatt, 's mint vértanú alázá-meg magát az ur előtt.

Uj csapást készíté most Mikola a' leánykának, fogoly testvérét és kedvesét mutatván-meg, mondva: „Tetianka! ha önkénytesen nem juttatsz kezéd birtokába, szemeid előtt nyakasztatom - le őket, — 's majd akkor lássuk-meg! De ha az oltár előtt kényszerítés és sirás nélkül vallod magadat enyimnek, akkor ők szabadon mehetnek, 's mi boldogok leendünk. Gondolkozz holnapig. A' sátán vi- gyen-el engem, ha szavamnak nem állok. Holnap, holnap!“ — E' szavak után távozék.

Tetianka szemére álom nem jöve, 's éber érzékei álomvilágban vándorlának. Látá, mint ég az ősi lak; hogy' kegyetlenkednek a' vad tatárok; hallá a' rémültek jajveszékését, 's a' vad csoport ujjongatásait; haldokló anyja, vérmoslékolt atyja előtte lebegett, 's egyre kiáltának: szabadítsd-meg testvéredet, tartsd-meg fiunkban a' Solecki család utósó sarjadékát; pallost látá kedvese feje felett, hurkot bátyja nyaka körül; mindkettő tárt karokkal látszott élteért esdekleni. Nyughelyéről gyakran fölugrott, szemeit dörzsölé, nem aludott, és még is hallott 's látott mindent. Világos reggel tüntek-el ezen álmodozások; 's Tetianka könyörgött, majd a' dívánra ujo-

lag leereszkedvén, homlokával kezére támaszkodék, 's komoly gondolatainak szabad folyást engede.

Ajtó nyílt 's löcsláb lépett-be. Szemeiben némi bizonytalanság, homlokán szilaj bánat ült, és száját mosoly ferdíté. Tetiankát kézen ragadván megcsókolá. — „Na mit gondolt szép kisasszony? — „Nem bánom!“ — Ekkor lábaihoz esett. — „Valóban kedvesem? — Leheté látni, mint szedé össze Tetianka minden lélekerejét, hogy felelhessen; mert hangosan 's bátran mondá: „Igen is, de még ma meglegyen az egybekelés, még ma szabad legyen bátyám és Konstantin!“ Tovább nem szólhatott; szava elállt, 's összeborzadt. Löcsláb fölállá 's mondá: „Ma az esküvés 's holnap szabadság.“ — „O nem! ma, még ma!“ — „Nem tehetem!“ — Gyanította-e Tetianka szándékát vagy más oka lehetett, hajthatlan maradt feltétele mellett. — „Nem tehetem! — nem lehet — majd holnap!“ — „Ugy én sem tehetem!“

Nincs borzasztóbb, mint midőn az öröm hirtelen haragra fordul. Löcslábnak szikráztak szemei. — „Nem teheted? még ma meglátandod halálukat!“ — Tetianka hallgatott. — „Nem akarod? na várj csak, tüstént szemeid előtt!“ — 's menni készült. — A' leányka megragadá ruháját: — „várj! — megteszem — akarom, — még ma tied vagyok!“ — 's kezeit tördelte.

VIII.

Bodza virit a' veres gyűrű mellett; hajnalra kelve vész dühösködik, 's a' bodzavirág remeg.

Kedden este a' berdyczowi egyházban esketés vala; az ifjú ur görbe lábával, vörös hajával, mint ördögfajzat, ocsmány tekintetű, sátánként pislogott. A' fiatal nő halvány ingadozó komoly, mintha sirból kelt volna fel. Amaz nem mert mosolyogni, ez nem sirt, a' hitet letevék. A' hitszónok dobogó kebelével ada áldást e' szövetség-re; löcslábnak két szolgája vala házassági tanú, 's egy lélek sem volt más az egyházban.

A' szobában gazdag estebéd készült, de csak két személyre; külföldi bor, izes étkek, gyümölcsök 's czukornivek kinálkoztak az arany és ezüst szerek alatt meghajlott asztalon: de ki fogja ezeket használni? A' menyasszony mély gondolatokba merülten vonult szegletbe; a' vőlegény zsidó szolgájának parancsot osztogatott, de csendesen 's inkább csak intve mint szóval. Három kulcsot 's egy csomó kisebbet verén-el tőle, keblébe tévé; 's ezután e' szót „holnap“ mormogván, kezével olly jelt adott, mintha késsel akarna döfni, és elutasítá.

(Vége következik.)

KÜLÖNFELE. Görög képek.

I.

A' könyörületes Janni.

A' környékben minden csendes, semmi emberi hang, semmi lónyom nem volt kivethető. — Georgis biztosan ült az erdő közepén egy szikla mögött; minden irányban messze körülnézett, lesz-e ideje takaros reggelijét zavartalanul felemészteni. — „Hitvány kereset!“ — gondolhatá magában; — mert három nap óta egy vándor sem ment a' szomszéd uton, ki a' kirablásra méltó volt volna. — De az uton álló aligha jól nézett-meg minden irányt; mert alig nyelt-le néhány falat sajtot 's kemény kenyeret, midőn egy lövés vörös fővegét keresztül járta, mit azonban az öreg klephta okosan előre látólag más sziklán tűzött-fel, hogy lehető üldözőjét megcsalja. Georgis hangoosan kaczagott, midőn fejét épen 's fővegét keresztül löve látá; a' látatlan lövésznek egy kerata-t *) kiáltott, 's vad kecske gyorságával a' hegy legfelsőbb kupján állt.

„Nő-dolog e' várakozás — monda, midőn felül társaira talált — 's e' mellett egy pillanatban sem biztos az ember, valljon egy kutya az őrség közül nem küldi-e őt a' más világra.“

„Ha ha ha! — nevettek a' többiek — már ismét meg kell sütnünk egy párt e' keraták közül, hogy elmuljék kedvök reánk vadászni.“

'S valóban az őrség körül terhes szolgálatuk mellett sokat ér azon szerencsétlenség, hogy meggyőzetvén a' klephtáktól, nyárson, mely hátbőrük alatt hosszan vonatik-át, élve süttetnek-meg; mi által már némelly klephta főnökök azon rettentő nevezetességre emelkedtek, hogy őrség-sütőknek hivattattak.

Az ismételt lövöldözések figyelmesíték a' vad barátokat, hogy közelöbben komolyabban köpködnek, mintsem először vélték, 's hajlott állásban, különböző irányban, a' hegy párkányához csoszogtak, hogy észrevétlenül meg ne lepessenek. Georgis jelt adott, hogy egy barátjok lihegve és verejtékbe fűrödvé igyekszik a' hegy csúcsát elérni; 's csakugyan néhány percz múlva, társaitól körülfogva, közepett állt a' szerencsétlenség hírnöke.

Janni meghalt! — kiálta alig érthető hangon és lerogyott. — „Janni, a' könyörületes Janni!“ kiálták a' megijedt társak egy hanggal, 's háromszorosan vetettek képök 's mellökre keresztet; — a' lerogyottnak ital vizet nyújtottak, 's felszöllítik, hogy Janni végét elbeszélje.

„Ő meghalt, mint egy valóságos palikar! — mondá a' hírnök. — A' hegytől tova levén, nem menekülhetett egy üldöző lándsás elől; határozottan, dühösséggel állt ellent a' lovagnak. A' lándsás ügyes fordulat által gyorsan szegzé testén keresztül landsáját; hanem ugyan azon pillanatban erős vágást tett Janni, 's a' lovagnak markos keze leszahva, a' lándsá-nyelen függve maradt.**)

Őszinte sajnálkozás látszék Janni társain, és mint a' becsületes emberek rendesen dicsérik halottaikat, úgy a' gaz-emberek is; és e' dicsérő halotti beszédben tudtuk-meg, mint nyerté Janni a' „könyörületes“ nevet.

„Tudjátok-e még“ — kérdé Georgis — midőn két év előtt ama német kapitánt elfogtuk, ki minden kín mellett sem akart hangot adni; ekkor Nikolo,

*) Szarvas: a' legsértőbb becstelenítő név, melyhez képest gazember, orgyilkos, csekélységek.

**) Lett dolog. A' lándsás, egy önkéntes német, a' lamiai kórházban gyógyított.

midőn már meztelen volt, egy kis forró olajt töltött szíve tájékára, hogy e' bajor keratának kinain könyörüljön. Janni, a' jó Janni ott állt. — „Ah — mondá — ezt én nem nézhetem; a' szerencsétlen elharapja nyelvét kinjai közt; valamit kell szájába adni, hogy kinjait rághassa.“ 'S erre levágta, csupa szánakozásból, a' kapitánnak jobb mutató ujját, 's fogai közé dugta neki.“

„A' jó, jó Janni!“ — visszhangzák a' hallgatók.“

„És — mond tovább dicsérete közben Georgis — milyen jó szívűleg viselte magát akkor, midőn ama szoptató bajor nőnek gyermekét tűzbe veté, ki nem akará megvallani, pénzét hol ásta-el. Éjjel a' szegény anya keservesen panaszkodott, mint égeti melljét a' szaporodott tej. Janni könyörült rajta, 's gyermeke helyett kölyök agarát tette melljére, hogy kinjai enyhüljenek.“

„A' jó, jó Janni!“ hangzott ismét az egész körben.

„És mily becsületes volt önrézt dolgában. Soha sem fogom elfelejteni; midőn ama kereskedő, kit ugyan e' Janni a' corinthe úton megtámadott és elfogott, atheni kereskedő társai által kiváltatott, és szabaddá tétetvén távoznunk akart; ekkor a' jó Janni visszakiáltá: „uram! — mondá — te szabaddá váltattál vagyonoddal együtt; én adott szavamat igaztalan javak letartóztatásával nem akarom megszegni: itt, vedd, a' mi tied.“ 'S e' szavainál zsebéből egy pár száraz fület vont-ki, melyeket ő a' kereskedőnek elfogatásakor levágott, és őket most becsülettel vissza adta.“

„A' nemes, jó Janni!“

„Mily szánakozólag viselte magát — folytatá megindulva Georgis — midőn ama szent férjfit, ki búvhelyünket elárulá, megmeztelenítők, 's egész bünnös testét mézzel bekentük, 's őt kézláb kötötten forró napra kitettük. Száz meg száz mézkezdő 's csipkedő bogárkák vigadtak a' nyöszörgőnek bekent testén; de a' jó Janni e' kínzást nem nézhette. Egy vastag korbácsot vett, 's teljes erőből, fáradhatlanul ütött a' szemtelen bogárkákra mind a' mellett is, hogy a' hálátlan ember e' jótétet elismerni nem akarta.“

„A' jó, jó Janni!“

Egészen másképp hangzott a' visszhang, mely a' Janni haláláról tudósításra egész görög országot betölté. — Minden örült a' könyörületes Janni vesztén; különösen féltek az utazók ama szerencsétlenségtől, hogy e' nemes lelkűnek kezei közé jutnak: azért is imádkozni így szoktak: „Isten mentsen meg minket Janni könyörületességétől.“

(I ége köve kezik.)

Furesa eszelősség. — 1) Londonban a' Bedlamben, melynek népessége e' világ minden örülttek házáét felülmulja, van jelenleg egy férfi, ki magát a' hold királynéjának tartja, 's eszelősségében királyságok, tartományok, birtokokat osztogat — de mindig csak nőknek. — 2) Egy parisi törvényszolga pedig örültségében szüntelen tánczolja ama tiltott tánczokat, melyeket ő maga mult télen, becsülete és erkölcsössége diszére, pontos szilárdsággal üldöze. Ugy látszik, hogy a' tánczmulatságokra emlékezés zavartamag emléktét; tánczai végén mindig mérgeledik tánczának kiesapongásán, 's dühbe jöven maga magát veri, 's viszi tömlőczbe. — 3) Schubert A. orvos Tempelburgban (porosz ország) a' manának nem régiben tapasztalt bizonyítványát következőleg adja elő. — Egy igen élénk, különben nagyon egészséges 's harmadik évében volt gyermek minden ok nélkül rögtön dühödtségbe esvén, hangosan kiáltozott, dühöngött; minden erejéből ütött, harapott minden körülötte levőt; felforgatott, széthányt, vagy darabokra tördelt mindent, mit kaphatott vagy erővel elragadhatott; durezás tekintete, forró lehelete, szá-

raz bőre, mértéktelen étvágya, olthatlan szomja volt. E' körülményekbe nehányszor esett hetenként, melyek azután epileptikai örütséggő fajultak, 's 13-dik hétben a' halállal végződtek. — 4) Egy lancasteri nemes ember gyenge eszelősséghez mutatott hajlandóságot, 's ennek okvetetlen jeleit is adta. Csáládja tehát eltökélő, hogy őt a' közellevő örülltek házába küldje, 's átvitetésőt egy törvényszolgára bizta. Sétakocsizás ürügye alatt kocsiba csalák az eszelőst, 's a' kocsi vigan esőrtetett tova Bedlam fiókintézete felő. Azonban ut közben eszelősünk megszagolja a' füstőt, megvizsgálja a' vendégfogadóban álomba merült kalauzt, egy irományt talál nála, melly a' homályt felvilágosítja előtte, 's egyenesen a' bolondházba megy, honnan több emberrel vissza jő, uti társát, mint örülltet, a' nála levő meghatalmazási iromány erejénél fogva elfogatja, fejét megnyireti, a' kényköntöst reá adatja, 's ő maga egész nyugalommal haza utazik. A' tévedés azonban kamar kiviláglik, 's az új Themis-szolga nyirtt fejjel és kinyujtózott tagokkal tér vissza. A' krónika nem említi, valljon esintalan védenche későbbben csakugyan bezáratott-e, vagy bo-szúja töltésén gerjedt örömben ismét eszére tért.

G y i l k o s m é h e k. Rosières - devant - Bar egyik lakója méhhel telt kast emelt-fel, de elfeledett álarczot venni. Alig emelő-fel azt, midőn a' méhek egész raja elboritá ábrázatát, 's még nem telt bele tíz perc, midőn a' szerencsétlen kiadá lelkét. A' gyorsan hivatott orvos a' halált méhesipés kö-vetkezményének nyilatkozatá.

A' lomniczi hegytető nem legmagasabb honunkban, mint ezt 1839-ig a' karpáth-esúcsok felmérőjei Staszic, Schindler, Wahlenberg, Beudant és Kaiserling urak állíták, kik annak magasságát 8133 lábra tették. Ő utánuk Greiner L. ur, szász-kőburg-góthai érdész igazgató, a' nevezett hegyek csúcsait rendre megmérte, 's úgy találta, hogy a' gerlsdorfi tető felülhalad valamennyit; mert az 8285 bécsi lábbal emelkedik feljebb az adriai tenger tükre-nél, 's így e' hegysorban a' legmagasabb tető. Utána következik a' lomniczi, melly számítása szerint 8235 lábnyi magas; a' mellette levő 8205 lábra terjed; a' jégvölgyi tető pedig, mellyet utóbbi években némely földmérők a' lomniczi és Kryvannál is magasabbnak itéltek, Greiner urnál csak 8140 lábra terjed, és így a' negyedik osztályba helyzendő. E' szerint a' gerlsdorfi tető 50 bécsi lábbal magasabb a' lomniczinál; a' Kryvan pedig csak 7500 lábnyi magasságú levő, az alsóbb osztályokba sorolható.

A' bor állandó katonaság gyanúnt tekinthető az élet örömeire és gyötrelmei ellen. Egy enyelgő így osztályozza e' tekintetben a' borokat. A' rhajnai bor gyalogság, sampányi a' lovasság, burgundi a' pattantyússág, belföldi bor a' máha (bagage), madeirai a' tisztek magányszolgája, csemegebor a' segédtiszt, budai és tokaji az öreg tábornagyok.

Philipp bűvész Parisban nagy lármát okoz, 's bűvös előadásaira mind inkább tódul a' sokaság. Kiténő mutatványai ezek: egy üres kalapból egymás után egész állatseregletet von-ki, u. m. newfoundlandi kuttyák, kakasok, halak, majmokat 's a' t. Ha virágokat akarsz, ő rózsát, tulipánt, dahliákat, szekfüvet varázsol-ki bűvös kalapjából; hasonlólag egész gyermekjátéki tárt, számtalan poharat és egész ágyi tollas butort.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaezon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.